JE MAINTIENDRAI

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XV. ZATURDAG den 3den NOVEMBER, 1827. N. 44

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

PUBLIEKE VERKOOPING.

DE ondergeteekenden in kwaliteit als speciale Gemagtigden van den Heer THEODORUS VAERST, zullen op Donderdag den 8sten November aanstaande, de Plantagie genaamd *Land en Zee-zicht*, gelegen in de Oost Divisie, 3de District, op Publieke Vendu met zeer voordeelige konditie doen verkoopen.

G. VOS, JZ.
B. A. CANCRYN.

Den 22sten October 1827.

Fiscaal's Kantoor, den 2den November 1827.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden van 18 Oncen voor 15 Centen; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by Publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,
WM. HK. GORSIRA, Eerste Klerk.

BEKENDMAKING.

SINTS het Jaar 1825 zyn uit eene Portefuille van de zaal van het Fiscalaat vermist 20 of meer in getal in het koper gegraveerde platen, zynde *gezigten* van *Amsterdam*, waaronder eenige proefdrukken, allen gegraveerd door *Paul van Liender*, groot formaat: daar het gansche stel verlooren is zullen dezelven ongetwyfeld aan een of ander *ter leen* of *om te zien* gegeven zyn, dat de ondergeteekende ontdagt is: hy die dezelve platen mogt in het bezit hebben, word alzoo vriendelyk verzocht die aan den eigenaar welke zich by onderteekening dezer bekend maakt, te restitueren, als voor hem van een byzonder belang zynde.

RAMMELMAN ELSEVIER.

Den 24sten October 1827.

TO SELL OR CHARTER.

THE new and fast sailing American schooner the Amazon, coppered and copper fastened, ready to take a in cargo; who ever wishes to buy or to charter the aforesaid schooner, can apply to the Captain on board or to Mr. A. MATTEY.

October 26, 1827.

ADVERTISEMENT.

THE public are hereby notified not to give any credit to the crew of the Buenos Ayrean brig La Presidenta, wherof R. W. Beazley is captain, and that such debts contracted by them will not be paid, nor recognized by the foresaid captain.

A. MATTEY.

October 15, 1827.

Mengelingen.

DE WALDENSEN.

In de boekzaal der geleerde wereld, een tydschrift voor de Protestantsche kerken in Nederland van 1826 en 1827, vindt men dat in alle dier gemeenten eene kollekte is gedaan ten behoeve van de Waldensen, en wel byzonder tot de oprigting en het onderhoud van een Hospitaal voor zieken, weezen en armen, en dat de sommen welke zyn byeen verzameld, al vry aanmerkelyk zyn.

Hoezeer de geschiedenis der Waldensen in onderscheidene werken wydloopig vermeld is, is het echter niet ongepast om kortelyks de lotgevallen van dit merkwaardig volk te verhalen.

Midden tusschen ongenaakbare rotsen en gebergten wier bergpassen soms den inwoneren alleen bekend zyn, woont in drie hoofddeelen van Piemont een Christelyk volk, onderscheiden door eenvoudigheid van levenswandel en reinheid van zeden. Zy worden Waldensen of dalbewoners genoemd naar hunne valleyen of dalen, die tusschen hunne met altyd durende sneeuw bedekte bergen gevonden worden.

Kort na de komst van Paulus in Italien, werd het Christendom in deze valleyen overgeplant en uit echte aloude gedenkstukken wordt met zekerheid bewezen, dat in het midden der tweede eeuw hunne kerkelyke ligte leerstellingen dezelfde waren, als die der Waldensen van deze tyden of der Protestanten zyn. Hier, in byna ontoegankelyke bergen, afgezonderd van de overige wereld, bleven de Waldensen de eenvoudige leer hunner voorvaderen getrouw. Toen in de middel eeuwen in de westelyke kerk vele nieuwe leerstelsels werden ingevoerd, drongen dezelven niet in deze valleyen door. In de IX. eeuw, verzette hun leeraar Claudius tegen de vereering van beelden, van het kruis, der reliquien, tegen de aanbidding der Heiligen, tegen de opperheerschappy van Rome, welke nieuwe leerstellingen de westelyke of Latynsche kerk ook in deze valleyen wilde overplanten.

Doch van dien tyd af begon de lange vervolging, die nu omstreeks duizend jaren heeft voortgeduurd. Rome niet duldende dat in het Westelyke Europa een Christelyk volk zich niet aan haar wilde onderwerpen, joeg de geheele westelyke of Roomsche kerk tegen haar in het harnas, en duizenden ondergingen den marteldood, wyl zy hunnen voorvaderlyken godsdienst niet wilde verlaten. Zoo gebeurde het dat in 1686 toen de hertog van Savoyen door Lodewyk XIV. opgehitst, met een talryk leger de Waldensen overviel, ruim veertien duizend gevangenen den dood ondergingen die weigerden van hun kerkgenootschap afvallig te worden.

Eerst in 1800 hield hunne eeuwen lange vervolging op toen zy geraakten onder het bestuur van Napoleon, die hun gelyke burgerlyke en godsdienstige vryheden schonk met zyne Roomsche onderdanen; en toen eerst genooten zy vrede en rust. Dit voor hun zoo gelukkig tydstip duurde slechts tot 1814, toen Napoleon viel.

Naauwelyks was de koning van Sardinien weer op den troon, of hy, opgehitst door eenige geestelyken, gebood de kerken te sluiten; doch eindelyk werd na veel bidden en smeken, dat bevel ingetrokken, onder dien mits, om een' zoo hoogen muur om de kerk te zetten, dat geene Roomschen zich ergeren zouden, in het zien der kerk. Ambtenaren werden van hunne posten ontzet, oversten van krygslieden in rang verminderd en het beroep van geneesheer of regtsgeleerde hun verboden. Eindelyk op voorspraak van Protestantsche vorsten, die men toch een weinig moet na de oogen zien op dat zy de zoo zeer door het heilige verbond gevreesde liberalen niet toevallen, staat hun de koning van Sardien toe, van een hospitaal te mogen oprigten, met de noodige geneeskundige hulp; ook ter verzorging van weezen en armen; doch de fondsen hiervoor moeten zy zich zelven aanschaffen. Daar zy in hun armoedige staat hiertoe onbekwaam waren, hebben zy zich tot hunne buitenlandsche geloofsgenooten vervoegd en byzonder tot de Nederlandsche Protestantsche gemeenten.

Het was toch Nederland, dat reeds sedert lang deze geliefde geloofsgenooten bygestaan heeft, zelfs eens in het jaar 1731, hun door kollekte ƒ260,000 gaf, terwyl de Waalsche kerk, in hunne lagere en hoogere scholen voorziet; en er steeds sjaarlyks kleine bydragen gegeven worden. Zoo hebben ook omstreeks twee jaren geleden, de Waldensen by Neerlands watervloed, van hunne armoede ruim ƒ2000 gegeven, eene bededag voor Neerlands redding in 1813 gevierd en daarby volgens eene aloude gewoonte alle vermaken verboden.

De voorvaders van den kerkhervormer Johannis Calvinus waren Waldensen en velen hunner hebben, het predikambt bediend. Gedurende de duizendjarige vervolging zyn de meeste en vruchtbaarste der valleyen hun ontnomen en hun getal beloopt thans nog 20,000 zielen, welke in 25 gemeenten verdeeld zyn.

DE SLAG VAN WATERLOO.

Wat men ook nopens den grooten veldslag te Waterloo, kort na denzelven, moge gezegd, gevreesd, voorspeld en gedeclameerd hebben, zeker is het, dat de waarde dier gebeurtenis, niet dan uit derzelver gevolgen kan beoordeeld worden, en dat men daartoe den tyd heeft moeten afwachten, waarin deze gevolgen zich konden ontwikkelen. Thans eerst kan men, min of meer, nagaan hoe veel heils het einde eener lange reeks van bloedige oorlogen, en de overwinning op hem, die als eenige oorzaak aller ellende werd beschouwd, voor Europa hebben aangebragt. Men moest willens blind zyn, als men niet erkende, dat geheele volken, zich in de verwachtingen, die zy, by dezen reuzenstryd, waaraan zy zoo veel deel namen, koesterden, thans in groote mate bedrogen zien; dat althans de uitkomst iets geheel anders oplevert, dan men meende vooruit te zien; dat slechts een klein gedeelte van Europa reden heeft, om thans nog den slag van Waterloo als eene *in alle opzigten gelukkige* gebeurtenis te beschouwen.—Dit laatste is echter volkomen het geval in Nederland. Tegen de waarschynlykheid in, en in spyt der grootste hinderpalen, die dit schenen onmogelyk te maken, plukt ons vaderland alleen meer en betere vruchten van den slag van Waterloo, dan alle overige volken van Europa te zamen. Dit te bewyzen is daarom noodeloos, omdat de vergelyking van den maatschappelyken toestand des vaderlands, met dien van andere volken, tot welke men bestendig aanleiding heeft, dit genoegzaam leert. Wy beweren daarmede niet, dat ons vaderland thans op het hoogste punt van welvaart staat, maar dat de herkregen welvaart zoo groot is, als dit naauwelyks verwacht kon worden, toen het vreemde juk werd afgeschud.

Belangryk is het te weten, wat hiervan, en van de meerdere goede gevolgen, die de slag van Waterloo voor ons dan voor andere volken gehad heeft, de oorzaak zy. Men zou iets beweren, dat niet te bewyzen is, als men het daarvoor hield, dat de tegenwoordige toestand des vaderlands de natuurlyke ontwikkeling zou zyn van hetgeen, tydens de afschudding van het vreemde juk, als kiem aanwezig was. In de algemeene verwarring by alle takken van bestuur, die het gevolg was der Fransche heerschappy, in den berooiden staat der geldmiddelen, in het nog levendig aandenken der vroegere partyschappen, in de botsing, die het te zamen brengen van twee zoo ongelyke ligchamen, als het noordelyk en zuidelyk deel des koningryks zyn, moest te weeg brengen; in de al te groote niet te bevredigende, en onderling strydige verwachtingen, die men by het herstel van het Huis van Oranje in de oude zeven provincien koesterde, in eenen met deze verwachtingen geheel strydigen geest, die Belgie bezielde, lagen ontegensprekelyk de kiemen van eene reeks van onheilen, om welke te kennen men slechts het oog op andere bekende volken hebbe te slaan.

De grondwet mag wel als de gedeeltelyke oorzaak van het goede worden beschouwd, dat in het vaderland gevonden wordt. Maar behalve dat deze grondwet zelve niet zonder gebreken is, en voor hen, die eene jezuitische ziel hebben, wegen genoeg open laat om onbelemmerd kwaad te doen; zoo kan geene grondwet op zich zelve, hoe volkomen ook, zonder eenen hefboom, door welken zy bewogen wordt, en zonder dat zy gehandhaafd wordt, iets goeds stichten.

Laat ons opregt zyn, en de ware oorzaak opnoemen van de meerdere vrucht, die ons vaderland van de vernietiging der Fransche heerschappy plukt, boven andere volken. Dit is onder Gods zegen het werk van eenen man, die aan het hoofd der regering, zyn verhevenen rang en het heil des volks, voornamelyk door hetgeen hy als mensch is, met nadruk handhaaft. Hy is Koning by uitnemendheid; dat wil zeggen: Hy ziet door eigene en niet ministeriele oogen; Hy gebruikt zyn *eigen* gezond en door vele ondervindingen gescherpt verstand, en niet dat van een biechtvader of eersten minister: Hy bezit een *eigen* wil, die zoo krachtig is, dat er zelfs Jezuiten, die toch voor niets, zelfs voor geene volstrekte alleenheerschers, staan, voor moeten buigen, en deze echt koninklyke wil. *wil* niets anders, dan de handhaving der grondwet en de meest onbelemmerde en op orde gevestigde vryheid des volks. Aan elk dier koninklyke eigenschappen afzonderlyk, maar ook aan hare gelukkige zamenwerking, die met de toenemende liefde des volks een schoon geheel uitmaakt, hebben wy voornamelyk te danken, dat uit de vernietigde Fransche opperheerschappy zoo veel zegen voor ons vaderland ontspruit. De onderdanen van den Koning mogen nog wel niet doen, wat alleen aan het nageslacht moet verblyven, die eene onpartydige geschiedenis kan schryven; zy moeten slechts met Hem medewerken en geene lofredenen op Hem houden. Maar zy mogen zich toch verheugen, dat zy zulk eenen Koning hebben, en dat de nakomelingschap in de geschiedenis van onze dagen zulk een Man zal ontmoeten.

Er is grootelyks aan gelegen, dat het volk van tyd tot tyd, aan het hierboven gezegde *opzettelyk herinnerd worde;* deels om de onverschilligheid, die langdurig genotene weldaden te weeg brengen, te verminderen; deels om onbetamelyke eischen en buitensporige verwachtingen binnen de noodige grenzen te houden; deels om de zoo noodzakelyke liefde des volks jegens den koning te versterken. Eene gelukkige gedachte was het dus, dat men deze schoone herinnering den oud-vaderlyken Bededag voorbehield.

Maar daarom is het dan ook te meer te bejammeren, dat deze dag niet meer op de oud-vaderlyke wyze gevierd wordt; dat er omtrent de wyze hoe men dit godsdienstig volksfeest vieren moet, eene zekere verwarring bestaat, die naar ons oordeel voornamelyk daaraan is toe te schryven, dat men van de oude manier, om een biddag uit te schryven, is afgeweken. Het zou derhalve waarlyk goed, en overeenkomstig den wensch des volks zelve zyn, dat men van gouvernements wege den biddag in zyne oude regten herstelde;—dien op een Woensdag, die het naast by den 18den Juny inviel, bepaalde, en een dusgenoemden biddagsbrief jaarlyks uitschreef.

De Curaçaosche Courant.

PUBLIEKE INSCHRYVING.

INGEVOLGE autorisatie van Zyne Excellentie den Schoutbynacht Gouverneur van Cureçao en onderhoorige eilanden, &c. &c. &c.

Zal de Boekhouder en Eerste Commis waarnemende de werkzaamheden van het ambt van Raad Contrarolleur der Financien, onder nadere approbatie Wisselbrieven verkoopen voor Militaire Tractementen en Soldyen, ten bedrage van ongeveer *f* 6000 : 00 : aan de genen die het voordeeligste aanbod voor het Gouvernement zullen hebben gedaan, te trekken door Zyne Excellentie den Heer Gouverneur voormeld, op en betaalbaar by het Ministerie voor de Marine en Kolonien te s'Gravenhage op twee maanden nazigt.

De inlevering der Billetten van inschryving zal van heden af tot uiterlyk op aanstaanden. Dingsdag den 6den dezer vóór twaalf uren kunnen geschieden.

De Boekhouder en Eerste Commis voormeld,

J. PH. BOSCH.

Den 2den November 1827.

PUBLIEKE INSCHRYVING.

INGEVOLGE autorisatie van Zyne Excellentie den Schoutbynacht Gouverneur van Curaçao en onderhoorige Eilanden, &c. &c. &c.

Zal de Boekhouder en Eerste Commis, waarnemende de werkzaamheden van het ambt van Raad Contrarolleur der Financien, aan den minst inschryvenden onder nadere approbatie aanbesteden de leverancie van twee Ponten met deszelfs toebehooren.

Die daartoe genegen mogten zyn, kunnen zich vooraf tot bekoming van nadere informatie vervoegen ten Kantore van den Raad Contrarolleur der Financien, alwaar ook de billetten van inschryving tot uiterlyk op Dingsdag den 6den dezer te 12 ure zullen worden aangenomen.

De Boekhouder en Eerste Commis voormeld,

J. PH. BOSCH.

Den 2den November 1827.

ER is op den 31sten October ll. des avonds, verloren een' Gouden doekspeld met glas, waar achter in haar gewerkt de Letters M. S.; de gene welke gezegde speld mogt gevonden hebben, wordt verzocht dezelve by het Bureau van deze Courant te bezorgen; kunnende men op eene genereuse belooning staat maken.

Curaçao den 3den November 1827.

FOR SALE.

THE fast sailing Corvette called General Paez, formerly the Tarantula. She is of a French construction, containing 400 Tons, copper fastened and newly coppered; having on board 14 pieces of cannon, 18 pounders and a complete set of small armaments, besides a good inventory. For particulars apply to the Consignee

A. MATTEY.

October 24, 1827.

Lyst der aangebragte en onafgehaalde brieven.

J P Lescur	Alida Jacoba Bulte
Beniono Camacho	Wed. Lucas Raven.
Hironimus Geraldino	Maria Antonia.

Curaçao, den 2den November 1827.

A. HELLMUND,

Belast met de Post directie.

⁂ *OVERLEDEN*—Op Woensdag den 31sten October laatstleden de Weledele Heer Johannes Rudolph Latté, geboren den 24sten July 1790, in leven Secretaris by het Civile en Criminele Geregtshof op dit eiland. Zyne overblyfselen werden op den namiddag van denzelfden dag ter aarde besteld. Hy laat eene Weduwe met 6 zeer jonge kinderen na, welke benevens zyne talryke vrienden lang zyne nagedachtenis in geheugen zullen houden.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—OCTOBER.

27. bark Dandy, Delima, Coro
29. golet Saturnina, Peres, dito
31. bark Catharina, Wolf, dito
brik Generaal Paez, Clark, New York
golet Anna, Brunow, Havana, laatst van St. Thomas

UITGEKLAARD—OCTOBER.

27. bark Drie Gebroeders, Flemming,
29. golet Dos Amigos, Caravallo,
30. bark Hebe, Amadeo,
golet Del Carmen, Jacobs,

NOVEMBER.

1. brik Generaal Borgella, Pontilius,
golet Anita, Hanzen,
—— Dolorita, Gomez,

Op Maandag den 29sten laatstleden vertrok Z. M's. Brik de Panter, gekommandeerd door den kapitein luitenant Buÿs, naar Aruba, hebbende aanboord den Weledelen Heer J. F. W. Gravenhorst, welke benoemd is tot kommandant van gemeld eiland.

Met de aankomst van een vaartuig uit Cuba, vernemen wy dat Commodore La Borde, op den 20sten ll. zoude gezeild zyn van de Havana bestemd naar Porto Rico, hebbende onder zyn bevel 1 linie schip, 6 fregatten en 4 brikken benevens andere kleinere vaartuigen. De verdere bestemming dezer expeditie is nog by ons onbekend. Er zyn brieven uit Havana welke vermelden dat deze expeditie Porto Rico zoude aan doen om zich met andere oorlogschepen te vereenigen.

Met de aankomst van de Amerikaansche Brik Generaal Paez, kapitein Clarke, ontvingen wy Nieuw Yorksche nieuwspapieren loopende tot den 11den October en behelzende Europische dagteekeningen tot den 5den September laatstleden. Wy hebben dezelven doorgelezen en de volgende uittreksels gemaakt. Men wist als nog niet welke maatregels de verbondene mogenheden, ter zake van Griekenland zullen nemen, want de Porte blyft steeds halstarrig weigeren eenig gehoor te geven aan de vertoogen dier mogenheden. De Keizer Nicolaas schynt echter zich de zaak van dat ongelukkig volk, ernstig aantetrekken, en wordt daartoe door zyne onderdanen, vooral door de geestelyken dringend aangezet.

De Paus heeft op den 17den Augustus laatstleden het konkordaat, gesloten tusschen onzen koning en zyne Heiligheid, bekrachtigd.

De *Algemeene Zeitung* is in Frankryk verboden geworden.

De Russische krygsmagt onder generaal Packewitsch behaalde op den 17den July laatstleden eene belangryke overwinning op de Persen aan de oevers van de Araxes. De Persen verloren 400 man aan dooden, 100 krygsgevangenen en 2 standaards; het verlies van de Russen was slechts 9 dooden en 29 gekwetsten.

Een gerucht wegens de aankomst van Don Pedro in Portugal was in Parys en Madrid in omloop, doch verwekte niet het minste belang.

GRIEKENLAND.

Brieven uit St. Petersburg melden dat er groote werkzaamheid gaande was in de departementen der ministers van Oorlog en van de buitenlandsche aangelegenheden. Men spreekt van eene nieuwe declaratie welke door het Russische kabinet aan de andere groote mogenheden van Europa zal gedaan worden, betreffende de hangende onderhandelingen te Konstantinopolen ter vereffening der aangelegenheden van Griekenland. Het schynt buiten allen twyfel te zyn dat de keizer Nicholas zeer ontevreden is wegens de aanhoudende weigering van de Porte en dat overeenkomstig den wensch van zyn volk en der geestelykheid, hy zich stellig voorgenomen had om een einde te maken aan het bloed vergieten in de Peloponesus.

Men wil dat de door den graaf van Nesselrode aan den Russischen ambassadeur te Weenen toegezondene depechen in zeer sterke bewoordingen uitgedrukt zyn. De inhoud dezer depechen moest medegedeeld worden aan het hof van Oostenryk met eene uitnoodiging om nieuwe instructien te zenden aan den baron Ottenfels, den keizerlyken afgezant te Konstantinopolen, ten einde al zyn invloed te bezigen om de Porte te doen begrypen, dat hare dwaze staatkunde berekend is, om onvermydelyk den ondergang van hare heerschappy te berokkenen.

De graaf Capo d'Istria was te Berlyn en ontving bezoek van de aanzienlykste Philhellenen die zich in die hoofdstad bevonden en den aanstaanden President van het gouvernement van Griekenland hulde kwamen aanbieden. Hy had by zich de waarde van vyf millioenen roebels.

Brieven uit Corfu melden dat Ibrahim Pacha eensklaps zynen optogt opgeschort heeft en thans geheel werkeloos is. Men is in de veronderstelling dat hy naar Navarino zal terug keren en aldaar nadere bevelen van zynen vader afwachten. Er is een fregat van Alexandrie naar de Morea vertrokken, welke waarschynelyk te Navarino zal ankeren.

Een brief uit Zante, van den 2den Augustus deelt een berigt mede wegens de verovering van een Turksch fregat van 36 stukken geschut en een gallioot, door admiraal Cochrane. Het fregat was zeer gehavend en gaf zich na een gevecht van 10 minuten over. Op den volgenden morgen zeilde de Hellas met deszelfs pryzen digt by het eiland en ging te Clarenza ten anker om de pryzen te herstellen.

Van Smyrna heeft men de bevestiging der tyding wegens de verwerping van den Grooten Heer van de door de Europische mogenheden ten behoeve van de Grieken gedane voorstellingen ontvangen; en men voegt er by, dat de kommunikatien over dat onderwerp ongeopend zyn terug gezonden, en terzelfde tyd is er een bevel uitgevaardigd om den secretaris te onthoofden, wyl hy dezelven aangenomen had.

Het blykt echter dat de Sultan naderhand zich heeft laten overreden om anders te handelen; en men geloofde algemeenlyk te Smyrna dat hy niet alleen genegen was om een gunstig gehoor te verleenen aan de voorstellen der mogenheden, maar ook dat hy in de schikking zal treden. De Franken onder de bescherming van de verbondene mogenheden waren zeer beducht voor hun leven; doch thans daar de Porte toegestemd heeft om met de Grieken te onderhandelen, is de vrees voor eene vredebreuk met de Porte, verdwenen.

De bemiddeling van de mogenheden komt juist van pas anders waren de Grieken bezweken, want men geloofde stellig dat zonder deze tusschenkomst, zy niet instaat waren den stryd voor de onafhankelykheid verder voortiezetten, aangezien zy onder zich zelven zeer verdeeld waren.—

Te Napoli hebben de stad en het kasteel op elkander geschoten, waardoor de grootste verwarring ontstaan is.

De zeeroovers maken de eilanden van den Archipel zeer onveilig. De lydens hierdoor zyn meestal Oostenryksche en Engelsche schepen; slechts een Amerikaansch vaartuig, de brik Susan, van Boston, is geplunderd geworden.

ENGELAND.

De schikkingen ter vorming van een nieuw ministerie waren in dien toestand, dat alles weldra in de beste orde zal afloopen. De Heer Herries had op den 1sten September een gehoor by den koning en werd door zyne majesteit den post van kanzelier van het Exchequer aangeboden, welken hy aan nam. Lord Lansdowne deed ook op den 1sten zyne opwachting by den koning en ging zeer voldaan terug. Op den 3den zoude er te Windsor eenen raad gehouden worden; en de Heeren Huskisson, Herries en Charles Grant zullen daarin zitting nemen, met oogmerk om respectivelyk de benoemingen van koloniale secretaris, kanselier van het Exchequer en president der kamer van kommercie en tresaurier der zeemagt te ontvangen.

The Morning Chronicle sprekende over dit onderwerp, merkt het volgende aan:

"Men zegt dat Zyne Majesteit alle pogingen heeft aangewend om alles wat de minste aanleiding kan geven, tot verschil en scheuring in de administratie, te voorkomen. De genen die hunne hoop, om in gezag terug te keren, gegrondvest hebben op eenige vermoedelyke partialiteit van zyne majesteit voor het eene gedeelte van het kabinet meer dan voor het andere, zullen zich bedrogen vinden te vernemen, dat Zyne Majesteit herhaalde malen zynen vurigen wensch uitgedrukt had om de liberale staatkunde waarop het bestuur onlangs is gevestigd geworden, te vereeuwigen.

SPANJE.

Een private brief uit Madrid geplaatst in de *Constitutionel* vermeldt dat al de staats raden en ministers naar St. Ildelfonse zyn opgeroepen geworden, om dat de Heer Lamb eene verklaring geeischt had, omtrent de uitgebreidheid der onlusten in Catalonie en de maatregels welke door het gouvernement genomen zyn ten einde de oproerlingen ten onder te brengen; en om beslissend ten opzigte van Portugal te handelen. Het oogmerk van dien raad was om een antwoord aan den Heer Lamb te verzinnen en het getal der troepen, welke tegen Portugal zullen gezonden worden, te bepalen.

De onlusten in Catalonie breidden zich dagelyks meer en meer uit; en volgens een berigt aan den markies del Campo Sagrado, zouden er 6000 man toe vereischt worden om het oproer te dempen.

Naar luid van een anderen brief uit Madrid heeft men op den ontvangst der tyding wegens de spoedige aankomst van Don Pedro in Portugal een plan gevormd om de ontwikkeling van het Apostolische stelsel te verhaasten. Op den morgen van den 15den toen het berigt wegens het overlyden van den Heer Canning algemeen te St. Ildelfonze bekend werd, geloofden de Apostoliken zich almagtig en vonden geen bezwaar om van den koning te verkrygen de uitvaardiging van een besluit waarby de Heer Recacho en de Direkteur Generaal van de Policie afgezet werden.

Er heeft eene algemeene inspectie van de koninglyke vrywilligers plaats gehad en men heeft besloten eene naauwkeurige opneming te doen, van al de vrywilligers in

het koningryk. Hun getal wordt gerekend op omtrent 300,000, waarvan naauwelyks een derde gewapend zyn; maar men verzekert dat er thans orders zyn afgegeven om 200,000 geweren aantekoopen; en dat een Franschman, in den dienst van den Infant Don Carlos, wiens vader een manufaktuur van wapens, in Frankryk, heeft, voor dezen eene order heeft bekomen om 60,000 geweren te leveren. Het algemeene gevoelen is dat er 30 à 40,000 man zullen bygevoegd worden tot het observatie leger, om Portugal krachtdadiglyk te beoorlogen.

Volgens eenige berigten had de Pacha van Egypte zich onafhankelyk verklaard; andere berigten spreken deze tyding tegen. Dit echter is zeker dat de Fransche en Engelsche consuls dien Pacha overgehaald hebben geene nieuwe expeditie naar de Morea te zenden, en dit is reeds een gewigtig voordeel voor de Grieken.

De Seraskier Rechid Pacha was na de overgave van Athene ook niet verder getrokken, doch hy werd dagelyks voor Corinthe verwacht. Misschien heeft het weifelen den Pacha van Egypte en de onzekerheid van den uitslag der onderhandelingen der Mogendheden, deze veldoverste tegen gehouden om verder door te dringen.

Na de verovering van het vaste land van Griekenland door den Seraskier, is de geheele Grieksche bevolking naar de land engte van Corinthe gevlugt om niet door de barbaren als het slagtvee ter dood gebragt te worden. Hier bevinden zich duizenden menschen zonder levensmiddelen en hoezeer de Grieksche Committees verscheidene vragten levensvoorraad er heen gezonden hebben; zoo is dit alles niet toereikend om voor te komen, dat er dagelyks honderden menschen van honger bezwyken. "Ach, konde ik het diplomatische ligchaam te Constantinopolen eens op de landengten van Corinthe overbrengen" schreef onlangs de heer Eynard, die getuige was van alle deze menschelyke ellende, "zy zouden meerder spoed maken en niet maanden lang met taai geduld wachten tot dat de Divan eene ingeleverde nota beantwoorde." Als de Seraskier in het weerlooze Morea voortrukt, wat moet er dan gebeuren met deze drommen uitgewekenen? Binnen Napoli vlugten? de eenigste aan dien kant nog overgeblevene vesting! Hier waart zelven de honger rond, terwyl aldaar de burger oorlog heerscht en het kasteel en de stad elkander onderling beschieten, als om de menschelyke ellende aldaar te concentreren. Ook kunnen de muren van deze stad deze drom van ellendelingen niet bevatten.

Het heeft ons leed gedaan te lezen dat het vredes traktaat tusschen Brazilien en Buenos Ayres onder bemiddeling van Engeland te Rio Janeiro gesloten en door den keizer Don Pedro reeds geratificeerd, door Buenos Ayres verworpen is. Moeten dan die landen, waar de menschen zoo dun gezaaid zyn, waar er zoo weinig handen voor den landbouw zyn, nog meerder door eenen nutteloozen oorlog ontvolkt worden? De vrede is aldaar zelf eene grootere behoefte dan in andere ryken, die meerder bevolkt zyn.

COLOMBIA.

Het volgende is een antwoord gegeven door den Vice President der Republiek van Colombia, belast met de uitvoerende magt, aan den kommandant generaal van het departement Magdalena, wegens het adres hetwelk de korpsen van het garnizoen, op den 16den Juny aan den Bevryder President toegezonden hebben, waarin zy hem hunne diensten aanboden en van hunne eeuwigdurende en onveranderlyke gehechtheid aan zyn persoon verzekerden.

"*Bogota, 31sten July* 1827.—17.—Het gouvernement heeft kennis genomen van al deze betuigingen; en ofschoon het niet onaangenaam voor hetzelve kan zyn de betuiging der chefs en officieren dier korpsen ten opzigte hunner verkleefdheid en dienstvaardigheid aan den chef die hen menigmaal naar de overwinning geleid heeft, zoo moeten zy echter te kennen gegeven worden, dat in eene republieinsche regering, zoodanige betuigingen gevaarlyk zyn aan de vryheid en de regten van het volk en de wetten schenden.

(geteekend) "SOUBLETTE."

Het Kongres der Republiek van Colombia heeft een besluit afgevaardigd waarby het leger verminderd wordt op 9980 man, welke strekken zullen om de verschillende departementen der Republiek te bezetten; moetende de uitvoerende magt deze krygsmagt verdeelen, naar gelang de plaatselyke omstandigheden mogten vereischen; en die veranderingen maken, welke zy raadzaam mogt oordeelen te behooren.

Op het bekomen van kennis wegens dit besluit heeft de generaal Bolivar een adres toegezonden aan den President der kamer van den Senaat, betoogende de ontydigheid dezer vermindering van het leger. Vooreerst haalt hy aan den opstand van eene afdeeling troepen in Lima tegen derzelver opperhoofden en de nieuwe omwenteling in Guayaquil ter daarstelling van een federaal gouvernement, al welke gebeurtenissen de Republiek in groot gevaar brengen van ontbonden te worden. By dit gevaar voegt hy de tyding dat de algemeene vyand bezig is troepen byeen te brengen op de Kanarische eilanden, om Colombia te overvallen. Hy zegt dat het Kongres slecht berigt is wegens den toestand der Republiek, om op een tydstip waarin het land door partyzuchtigen verdeeld is, en door buitenlandsche vyanden gedreigd worden, de verdedigings middelen te verminderen.

Uit dit betoog blykt echter volkomen de wensch van Generaal Bolivar om in Colombia een centraal gouvernement met het Boliviaansche wetboek te behouden; want hy drukt zich in zeer duidelyke bewoordingen uit tegen een federaal stelsel hetwelke thans in Guayaquil is ingevoerd en hetwelke eenige personen (die hy dwazen noemt) getracht hebben, sedert verleden jaar verder, in Colombia te voeren. Hy meent of wil hebben, dat een centraal gouvernement met de code van Bolivia, het best geschikt is voor de Colombianen. Hy wendt voor dat de federatie welke thans geproklameerd wordt niets anders is dan een voorwendsel om het zuiden van Colombia aftescheuren en met Peru te vereenigen. Quito hee t reeds gedeputeerden naar Guayaquil afgevaardigd, welke maatregels door Asuay mede zal opgevolgd worden.

Het Kongres heeft hierop geantwoord dat de vermindering van de staande armee geschied is voor gewone tyden, en na rype overweging; maar dat hetzelve niet in staat is eene vermindering te bevelen noch zich te verzetten tegen de buitengewone magt, welke het 128ste artikel der konstitutie aan de uitvoerende magt verleend heeft, om in gevallen van eene volksbeweging of van eenen buitenlandschen inval, te handelen gelyk aldaar bepaald is.

Het gouvernement van Colombia is ten hoogsten verontwaardigd over dat van Peru, wyl de Colombiaansche zaakgelastigde, de Heer Armero, uit Lima is gebannen en aan boord van een vaartuig geplaatst om naar Colombia terug gezonden te worden.

De beschuldigingen tegen hem waren, dat hy te Lima eene tegenomwenteling had zoeken te bewerken ten gunste van Bolivar en geprotesteerd had, dat de afgevaardigden van Jaen, welke tot Colombia behoorden, zitting in het Kongres van Peru hadden genomen. De beschuldigingen tegen hem, zegt de Constitutioneel van Bogota, zyn geheel valsch en het protest tegen deze afgevaardigden verdiende geen bannissement. Men verwachtte te Bogota dat het Colombiaansche gouvernement represailles op Peru zouden nemen, als zynde in deszelfs eer getast.

Het gouvernement van Bogota heeft van den Heer Madrid, Colombiaansche agent in Parys en thans Minister Plenipotentaris der Republiek in London, aanschryving ontvangen, waarin hy meldt dat de Minister voor het Departement van Buitenlandsche zaken van Frankryk hem eene nota heeft toegezonden, berigtende het besluit van den Koning om konsuls voor Colombia te benoemen; en dat de heer Buchet de Martigni, welke reeds eenigen tyd geleden hier geweest is, benoemd is tot konsul generaal, te resideren in Cartagena.

FROM AMERICAN PAPERS.

New York, October 1.

Latest from England.

There appears to be some difficulty in making up the new administration. We have nothing conclusive, but the *Times*, which is the *Whig* organ, asserts that the king has used lord Goderich somewhat discourteously, by nominating Mr. Herries to the Exchequer without consulting his Lordship. These things amuse us, but *stignette* in a monarchy cannot safely be contemned.—The insinuation made against Mr. Herries was that a very close connexion existed between him and Mr. Rothshild.

Greece furnishes nothing interesting. The old cloud still hangs over her fortunes. The treaty between England, France and Russia, though now officially known to the Porte, had not occasioned any change in its measures. At Smyrna it had excited great uneasiness among the English merchants. The Sultan continues to organize his new troops with unabating activity.—The Pacha of Egypt seems equally anxious to increase his naval power; but whether to fight the Sultan's battles or his own, remains to be shown.

General Church is endeavouring to introduce military discipline among the Greeks, and in doing so, he found it necessary to order three Sulots to be shot. This caused much disturbance, which was quieted by the appearance of an English man-of-war in the roads.

Portugal threatens to disturb the general tranquility. Her capital is sadly torn to pieces by factions. The dismissal of Saldanha has acted like a fire brand. The walls are covered with inflammatory papers, and the streets filled with the cries of the disaffected. The opinion is gaining ground, that the most desirable thing for Portugal would be to make Don Miguel Regent, under such conditions as might restrain the extravagance of the Apostolicals. The Government of Austria, France and England are equally interested in settling the affairs of Portugal. The London *Courier* contains one of the aforementioned proclamations. It is unexampled for its seditious violence, and recommends *Saldanha* as *First Consul*. Lisbon letters state that Austria had determined to appoint Don Miguel Regent.

Spain seems to be devoted by the fates, to distraction and misery. Taxes cannot be collected, the soldiery are suffering from all kinds of privations, new recruits have been ordered to be levied, new expenses incurred, and the government is without money and without credit. Insurgency has, in several of the provinces, assumed her most menacing shape, and every thing bespeaks a very speedy convulsion.

The king has suddenly displaced the General of the Police of the Kingdom, and also the General of the Police of Madrid. The Council of State has demanded the re-establishment of the Inquisition.

October 2.

Havanna.—By the ship United States, at Baltimore, letters and papers to the 10th inst. have been received.

Havanna, Sept. 10.

"You are no doubt apprised that Com. Porter, with his Squadron, has left Key West. We have this day accounts of many disasters. The ship Com. Chauncey, captain Kinsbury, bound to New-York; the brig Sophia, captain Aveille, from Charleston to this port, and the schr. Marion, hence to Charleston, are said to be lost on the Florida coast. As to the Commodore Chauncey, there is no doubt, as the passengers and crew have arrived here."

Another letter under same dates says—"Laborde's squadron is still in port. Two Spanish brigs of war went to sea yesterday, to concoy *several Guineamen* through the gulf, as far as Charleson.

October 9.

From France.—The Don Quixotte from Havre, sailed on the first Sept. We have nothing from the Continent of any interest. Our Greek advices direct are the latest. The Russian Squadron had passed up the Mediteranean and the result of the late treaty, cannot be ascertained, until the whole maritime allied forces, are collected near the Archipelago.

The Madrid paper of the 20th Aug. says:

At an early hour this morning, 20 carriages intended to convey the Ministers to St. Idelphonso, were put into immediate requisition. This circumstance proceeds from two causes. Mr. Lamb has demanded in behalf of his Government, an explanation relative to the extent of the insurrection in Catalonia, and what measures the Spanish Government, have taken to restore order, and tranquility. The second cause for this meeting, is to deliberate on the affairs of Portugal, what troops they have at their disposal to act, against that country, and what answer to be given to Mr. Lamb.

Yesterday, says Galignani of the 30th, the appeal of the Marquis de Maubreuil against the sentence of the Tribunal of Correctional Police, which condemned him to five years' imprisonment for an assault upon Prince Talleyrand, came on for hearing before the Royal Court. The Court discarded the aggravating circumstance of the assault, having been made with premeditation, and reduced the punishment to 2 years' imprisonment.

October 10.

Poros, June 22d, 1827.

To the Greek Executive Committee in New York.

Gentlemen:

I have written two letters to you since the departure of the Chancellor, which I forwarded by the way of England. In the distribution of the Chancellor's cargo thus far, I have the satisfaction of saying, that with some trifling exceptions, I have been able to follow the instructions which you gave me in New York. Dr. Howe has finished distributing that part of the cargo which I landed at Napoli di Romania. I received a letter from him yesterday, saying, that he believed it had done a great deal of good, and that he should, as soon as possible, furnish me with a detailed account of the whole affair. I have distributed in this island one hundred and seventeen barrels of flour, which has been equally divided among nineteen hundred widows orphans, old men, and the sick. The plan which I have adopted is, to have regular catalogues of the sufferers made out, and to see how much would fall to the share of each individual—then I have had it delivered out by men appointed for that purpose. The catalogues I keep as vouchers of the donations. The clothes and shoes, with the exception of those which I gave to the hospital, I have mostly given from my own hands to individuals almost naked. My quarters, from morning 'till night, are constantly surrounded with the naked and starving, among whom are often some mutilated wretches, who have lost their ears or noses. I have sent one hundred barrels of flour and indian meal to Ægina, under the care of George Constantine, a young Greek of character, who has been educated in England. Jarvis goes to-morrow with a hundred barrels of flour and indian meal, together with 25 tierces of rice and six pieces of cloth and some pairs of shoes to Cenchre, a small port on the isthmus of Corinth, from which place he has just arrived, and informs me, that thousands of women and children are there, who have fled from Livadia and Magaro, Eleusis, and the surrounding villages, before the victorious army of Redschid Pacha. Jarvis informs me that he saw several die before his face for want of food, and that every day puts a period to more or less lives. I know that all that can be done, will only prolong the existence of this devoted people a few days, unless the powers of Europe interfere and save them. The duty of every man is, to bear with patience and submission, whatever he voluntarily takes upon himself: I shall, therefore, say nothing of the trouble and anxiety which are my constant attendants. I have found it necessary to use more money than what I anticipated in New York. You are aware, gentlemen, that in the disposition of the cargo, no money was given me; I have, therefore, been obliged to turn some of the cargo into money, in order to meet the expenses which are daily arising from boat hire, the employing of agents, and porters, &c. I am waiting with great impatience the arrival of Lt. Carpenter, in order that another countryman of known talents and integrity may be added to our little number. I have hitherto no dissention with the government; though I cannot say the same with individuals. I have been obliged to drive, almost by force, from my quarters, hundreds of drones, too lazy to work and too cowardly to fight. Without speedy assistance from abroad, the Grecian name will be written in lines of blood, as extinct in the Morea and Attica. The horrid sight which was yesterday presented before me, I cannot forbear mentioning, though its recollection fills my soul with horror—It was a girl of eleven years of age, who had just escaped from Ibrahim Pacha. [Here follows a description too horrid and shocking to be published.] This girl I presented before our gallant countryman, Capt. Kearney, of the U. S. Navy, who called the next morning after her arrival. His generous spirit was touched at her extraordinary sufferings, and he made her a handsome present. I have an orphan boy, whom I found quite naked, without friends or connexions, save a sister about ten years ago, whom I have clothed. This boy I have taken as my own, have been early taught the loss of a father myself. My health is good, and a report, in which there appears to be some truth, that England is going to war with Turkey, has made my spirits good also. In the course of ten days more, I trust I shall have finished the distribution of the Chancellor's cargo. Applications are daily made by one general and an other for assistance; but I have endeavored in all cases to follow your instructions as near as possible.

With the hope of soon hearing from you, I subscribe myself, gentlemen, your obedient and humble servant,

J. P. MILLER,

Agent for the G. E. Committee in N. York.

From Greece.—The brig Tenedos, arrived at Boston

on Saturday from Smyrna, whence she sailed on the 8th, and from Vourla 10th of August. Lord Cochrane was at Poros with the Hellas, and some small Greek vessels. A great naval force was assembling at Smyrna, consisting of French, English and Russia. All the United States' squadron was in the Archipelago, destined to Smyrna.

Trieste, Aug. 29.

The news we got at Milo, is that a combined squadron of English, Russian and French are expected to block up the Dardanelles, and compel the Porte to come to some terms with the Greeks. Lord Cochrane was passed yesterday by the Java frigate, which we left in Milo, off Cerigo, with a Turkish corvette he had captured.

OCTOBER 11.

Trieste, August 20.

Letters from Corfu of the 5th Aug. state, that Lord Cochrane, on the 1st of the month, fell upon a division of the Turkish fleet near Zante, attacked it with such impetuosity, that the Turks fled, leaving eight vessels of war in his power. On the 2d, Lord Cochrane made sail with his prizes for Castel Tornese. The brig St. George, commanded by a nephew of Lord Cochrane, was ordered to pursue the fugitives, and if possible capture them. This happy occurrence will probably restore the spirits of the Greek marine, and confidence of the Greeks in Lord Cochrane.

FROM 'EL CONSTITUCIONAL.'

BOGOTA, September 6.

The conduct of the Peruvian Government to our *Chargé d'Affaires* in Lima has filled every body with indignation. In the history of the intercourse between nations by means of recognized agents, we believe a similar violation of the usages which regulate such intercourse will hardly be met with. The measures of expulsion and confinement on board an armed vessel of the political agent of a friendly state, could only be resorted to in cases of extreme danger; and even then, not without a heavy responsibility on the part of the government that ventured to put them into execution.—In the present instance, neither are the motives for this strange outrage upon our national rights explained by Peru, for we cannot for a moment consider the protest of sr. Armero against the incorporation of the Deputies of Jaen in the Congress, as even a sufficient one in the eyes of the most hostile to Colombia; nor are the suspicions which are said to have been entertained of his attempting to effect a counterrevolution, reason enough to proceed to such violent steps against him. The honour of a country is intimately connected with the respect due to its representative; and the consequences which attend an insult to the former inevitably follow any want of attention paid to the latter; how much more so, when every species of indignity is heaped upon him! It is painful to reflect on the effect this act of the Peruvian government may have on the peace of this Continent, and on the dreadful necessity in which a thoughtless and inconsiderate proceeding, as we hope, of one or two of its citizens, has placed us of demanding and exacting reparation from a whole nation.

The indignant feelings of the country have been more keenly aroused on viewing the quarter from whence they have experienced this insult. From no country had we less reason to expect any thing in the shape of injury or affront than from Peru. To us, she owes what she has constantly professed to value above all things, her independence from a foreign power. We have spared neither our blood nor our treasure to drive the Spaniards from her soil; and had we been frugal of either, the flag of Castile would to this hour have waved on her fortresses. It is not necessary to recall to the minds of our readers, the state of Colombia when these sacrifices were made. At this hour, and we fear for some time to come, we shall labour under difficulties, the origin of which we may trace to our unsparing liberality to Peru. From her, we have received nothing bearing the semblance of a benefit; on the contrary, even before this last proof of ingratitude, we had but too many grounds to suspect that she was machinating against our welfare, and endeavouring to sow distrust between the National Government and the provinces bordering upon her territory. Is it unreasonable then, that we should feel keenly this last insult, unjustifiable even if what be suspected prove true, aggravated by the most wanton indignities, exaggerated by the most cutting affronts.—Deaf, indeed, must we be to the calls of honour, insensible to the clamours of our injured national price, if we fail to inveigh against this base ungrateful conduct of Peru; not, indeed, as it deserves, for we have not the power, but at least as much as we are able.

BIOGRAPHICAL MEMOIR OF THE RIGHT HON. GEORGE CANNING.

(CONCLUDED FROM OUR LAST.)

A beautiful poem, entitled "Elyah's Mantle," has always been attributed to Mr. Canning; but it was the composition of a Mr. Sayer, who resided in Ormond-street, where it was published with one or two others by the same author, at Spencer's Library in that street.

Mr. Addington was driven out of office in 1803, and Mr. Pitt returning to power, Mr. Canning superseded Mr. Tierney as Treasurer of the Navy, and was also made a Member of the Council. At this period he was member for Tralee. In these latter years he had strenuously opposed the Slave Trade, and had denounced Mr. Addington's intentions of bringing Trinidad under cultivation, on the ground of the waste of negro life. In the memorable exposure and impeachment of Lord Melville, he strenuously supported that Nobleman. In 1809 Mr. Pitt died, and the Whig Ministry being formed under Mr. Fox, Mr. Canning was again obliged to resign office. In the same year the nation lost her illustrious Statesman, Mr. Fox, at the crisis when his genius had commenced schemes of peace, which would have been of the greatest possible benefit to mankind. In the ensuing year the Whigs were driven from power, and Mr. Canning was appointed Foreign Secretary, in the new Administration formed by Mr. Perceval, Lord Castlereagh being Secretary for War and the Colonies. The state of our relations with foreign countries during the years 1807 and 1808, imposed on our Government a long course of diplomatic negociation. Mr. Canning was the official organ by whose pen these communications were to be made. His State Papers will be referred to in after-times, as furnishing the most unequivocal proofs of the solidity, clearness, and elegance of his mind. Of the truth of this observation one example must suffice. It was at this period that Mr. Canning made his celebrated speeches in defence of that most questionable measure, the bombardment of Copenhagen and the seizure of the Danish Fleet. But it was evident that Mr. Canning's conscience was restive under the measures pursued by Lord Castlereagh—measures which, now the heat and mists of party are removed, all men of principle must condemn. In 1809, Lord Castlereagh accused Mr. Canning with want of faith and honour in his conduct towards him—that Mr. Canning obtained a promise, on his personal solicitation, that Lord Castlereagh should be moved from office—and that, with this promise in his pocket, he not only concealed the whole affair from Lord Castlereagh, but permitted him to remain in this state of delusion, to conduct the entire arrangement of the Walcheren campaign, and to engage in a new expedition of the most important, extensive, and complicated nature, under the full persuasion that he enjoyed Mr. Canning's support as a co-operating colleague

On the 19th of September, 1809, Lord Castlereagh wrote a letter to Mr. Canning, which was the prelude to the meeting; in which his Lordship says—"He had no right to resent his demanding, upon public grounds, his removal from the particular office he held, or even from the Administration, as a condition of Mr. Canning continuing a Member of the government; but he had a distinct right to expect, that a proposition, justifiable in itself, should not be executed in an unjustifiable manner, and at the expence of Lord Castlereagh's honour and reputation. And that he considered that Mr. Canning was bound, at least, to avail himself of the same alternative, namely, that of rendering his own resignation, and thus take himself out of the predicament of practising such deceit towards Lord Castlereagh, which Mr. Canning did practise, in demanding a decision for Lord Castereagh's removal from office. Under these circumstances, his Lordship concludes, that he must require that satisfaction from Mr. Canning, to which he thinks himself entitled to lay claim."

Mr. Canning, on the same day, returned the following answer:

"Gloucester Lodge, April 20, 1809.

"My Lord—The tone and temper of your Lordship's letter, which I have this moment received, of course preclude any other answer on my part to the misapprehensions and misrepresentations with which it abounds, than that I will cheerfully give to your Lordship the satisfaction which you require.

"GEORGE CANNING.

"To the Right Hon. Lord Castlereagh."

At six o'clock on the morning of the 21st September 1809, the parties met near the telegraph, Putney Heath. Lord Castlereagh was attended by the present Marquess of Hertford, and Mr. Canning by Mr. Ellis. After taking their ground, they fired by signal, & missed; but no explanation taking place, they fired a second time, when Mr. Canning received his adversary's ball in his thigh; he did not fall from the wound, nor was it known by the seconds that he was wounded, and both parties stood ready to give or receive further satisfaction, when Mr. Ellis perceiving blood on Mr. Canning's leg, the seconds interfered. Mr. Canning was conveyed to his house, Gloucester Lodge, at Brompton, where he was for some time confined; but as the bone of the thigh was not fractured, he recovered sufficiently to attend the levee on the 11th of October, and resign his seals of office, as did Lord Castlereagh; and it is said his late Majesty expressed his strong disapprobation of Ministers settling Cabinet disputes by the pistol.

Mr. Canning addressed two letters to Earl Camden (which were published), defending the part which he had taken in the affair; but the result was, his separation from the party with which he had acted; and not long after he made that which may be considered as his first demonstration in favour of popular principles. by offering himself as a Candidate for the representation of Liverpool, for which place he was elected in 1812. Mr. Canning stood four times for Liverpool, and was each time elected, but never without a strong opposition.—On the first occasion he had four antagonists, and his majority was five hundred; the number being for Mr. Canning, 1,631; for General Gascoyne (the second Member), 1,532; for Mr. Brougham, 1,131; for Mr. Creevey, 1,068; and for General Tarleton, 11. The second election took place after Mr. Canning's embassy to Lisbon, and very great exertions indeed were made to throw him out; but he was nevertheless returned after a struggle of three days, by the retirement of his opponent, Mr. Leyland; whose name, indeed, had been set up by the hostile party, in spite of his personal declaration that he was desirous not to serve. The third election of 1818, was distinguished by an extraordinary quantity of electioneering manœuvre eighteen nominal candidates having been set up, on one side and the other, in addition to the four real ones; the majority, however, of Mr. Canning, was greater than on any occasion before. The last election of 1820 was less warmly contested, his chief opponent being a gentleman of the name of Crompton, who succeeded only in obtaining 345 votes.

Upon the assassination of Mr. Perceval in 1812, Lord Liverpool and the Marquess Wellesley in vain endeavoured to effect the return of Mr. Canning to office. But upon the death of Mr. Perceval, Lord Castlereagh had become almost supreme in the controul of public affairs. The act of Mr. Canning's life for which he has been most blamed was, his consenting to receive from this man a Mission to Lisbon, in 1814, and afterwards accepting, in the Administration of which his Lordship was a leading Member, the comparatively unimportant Office of President of the Board of Controul. This mission formed the subject of a stormy debate in Parliament in the Session of 1817, at the instance of Mr. Lambton, who charged the Ministers with having originated and executed a wanton and profligate scheme, intended to benefit an individual, without any possibility of advantage to the country. Mr. Canning, in an elaborate and occasionally violent speech, the tone and expressions of which could only be justified by the direct personal charges of peculation advanced against him by Sir F. Burdett, defended himself and the Ministry, and the subject was not renewed.

In 1818 he was appointed President of the Board of Controul; but resigned his office rather than take any part in the *ex-post facto* laws, by which it was intended to get rid of the Queen. His intimacy with Indian affairs led to his nomination to the lucrative office of Governor-General of India. On the 16th March, 1822, he was appointed to this office; and he was on the point of quitting England, when the death of the Marques of Londonderry took place, which led to a negociation that terminated by his acceptance of the office of Secretary of State for Foreign Affairs, on the 1822. But a sense of humiliation marked his Parliamentary demeanour to the death of Lord Londonderry. All his speeches during that interval are tinctured with a degree of morbid impatience, and a sort of personality in his political hostility, which rendered him more an unpleasant than a formidable adversary. He did not either see or take heed of the impressions which the arrows of his satire would make upon others, although no one appeared to be so poignantly sensitive to such attacks as himself. He has been repeatedly accused of alluding to human suffering with a levity inconsistent either with a proper degree of sympathy for the misfortunes of his fellow-creatures, or a decent respect for the feelings of the public. The supposed expression which he made use of, in allusion to an unhappy sufferer under the suspension of the Habeas Corpus Act, has been made the theme of many a violent attack on Mr. Canning, and the "revered and ruptured Ogden," has been more than once thrown in the teeth of the Right Hon. Gentleman. The author of an anynymous Letter to Mr. Canning, which has been ascribed to Mr. Hobhouse, and which, as a specimen of forcible writing, would not shame the pen of Junius, accuses the speaker of having in this instance committed a monstrous outrage upon his audience; adding, "that the stupid alliteration was one of the ill-tempered weapons coolly selected from his oratorical armoury."—However, there is some doubt that the epithets in question had been ever used by Mr. Canning. The letter of which we have just spoken, excited a very strong sensation throughout the country. It probed Mr. Canning to the quick, for he dispatched a short letter, and a friend to the publisher's inviting his literary antagonist to a contest with more serious weapons than those of pen and paper. Several years afterwards the arrow still rankled in Mr. Canning's heart—he took all opportunities of insulting Mr. Hobhouse in Parliament, and one night had the rashness to allude to him, and his colleague, as "the Hon. Baronet and his man." For these offences Mr. Hobhouse on a subsequent occasion, introduced, into a speech on the question of reform, a very elaborate portrait of the Right Hon. Gentleman, which more than revenged the previous insults.

The subsequent events of his life, and particularly his becoming the head of the Administration, are too well known to render detail necessary.

His eldest son died on the 31st of March, 1820, in the nineteenth year of his age.

He has left two sons alive, and a daughter. The latter is the present Marchioness of Clanricarde; the elder son is a Captain in the Navy; the younger a lad still at school, who was brought from York during his father's illness. As Mr. Canning has been repeatedly attacked upon the subject of the pensions granted to other members of his family—to his mother and sisters—it becomes fair to add what he has said in his defence. His answer to this charge was, that when he first retired in 1803 from the office of Under Secretary of State, he was entitled to a pension of 500*l.* a year; and that, instead of taking that sum himself, he requested to have it settled upon his relations.